

Sygn. akt II PK 167/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa J. M.
przeciwko „T.” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 22 listopada 2016 r. oddalił apelację skarżącego pracodawcy „T.” spółka z o.o. w W. od wyroku Sądu Rejonowego [...] z 9 kwietnia 2016 r., którym zasądzono powódce J. M. 24.000 zł tytułem odszkodowania za niezasadne i niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem (art. 45 § 1 k.p., art. 30 § 4 k.p.).

Pozwany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na podstawę przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Powódka wniosła o nieprzyjęcie skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został uwzględniony.

Znaczenie mają mankamenty metodyczne i merytoryczne.

Na etapie przysądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 k.p.c.) a jedynie wskazaną we wniosku podstawę przysądu (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie został uwzględniony z następujących przyczyn.

1. Odwołuje się tylko do podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Jest to uniwersalna podstawa przysądu, gdyż przedmiotem jej zainteresowania jest tylko sam przepis prawa ze względu na kwalifikowaną potrzebę jego wykładni, wynikającą z poważnych wątpliwości w wykładni lub rozbieżności w orzecznictwie.

2. Przedmiotem analizy zgłoszonej we wniosku podstawy przysądu nie jest ocena zastosowania prawa w konkretnej sprawie. Taka ocena może składać się na ostatnią podstawę przysądu, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której wniosek się nie odwołuje.

3. Argumentacja wniosku rozmija się z powołaną w nim podstawą przysądu, gdyż z jego treści wynika kontestacja rozstrzygnięcia w indywidualnej sprawie, czyli skarżący nie zgadza się z uwzględnieniem powództwa, co nie jest objęte podstawą przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ocena stosowania prawa w indywidualnej sprawie należy do podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) a na etapie przysądu do podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., której we wniosku brak.

4. Negatywna ocena zgłoszonej podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wynika przede wszystkim z niewskazania przepisu, który ma być w centrum zainteresowania z uwagi na przedmiot tej podstawy przysądu. Podstawą uwzględnienia powództwa (zasądzenia odszkodowania) były dwa przepisy, czyli art. 30 § 4 k.p. i art. 45 § 1 k.p., przy czym naruszenie choćby

jednego z nich uprawnia pracownika do odszkodowania.

5. Chodzi o to, że skarżący we wniosku odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jednak bez wskazania konkretnego przepisu, który budzi poważne wątpliwości w wykładni lub rozbieżności w orzecznictwie. Braku tego nie sanuje powoływanie szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego, gdyż punktem odniesienia dla podstawy przedsądu jest przepis a nie orzeczenie Sądu. Znaczenie ma wskazanie i wykazanie przede wszystkim we wniosku o przyjęcie skargi przesłanek podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

6. Oczywiście ze względu na treść sporu i wskazanych orzeczeń skarżącemu zapewne chodzi o art. 45 § 1 k.p., a może nawet o art. 30 § 4 k.p. Rzecz jednak w tym, iż na gruncie tych przepisów nie występuje rozbieżność w orzecznictwie sądów. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy podjąłby uchwałę w składzie powiększonym dla ujednolicenia orzecznictwa. Odmienne ocena nie wynika z orzeczeń wskazanych w uzasadnieniu wniosku dlatego, że art. 45 § 1 k.p. zbudowany jest na klauzuli generalnej zasadności wypowiedzenia. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie może dać wiążącej wykładni takiego przepisu, czyli sformułować wiążącej definicji niezasadnego wypowiedzenia, bo byłoby to wbrew funkcji i roli klauzuli generalnej w systemie prawa. Jeżeli ustawodawca opiera regulację na klauzuli generalnej to oznacza to, że nie jest możliwa pełna i zamknięta egemplifikacja wszystkich sytuacji wypełniających normę takiej regulacji. Jest to zrozumiałe, jako że ma zastosowanie do różnych spraw i stanów faktycznych. Tłumaczy to wielość orzeczeń, która wcale nie potwierdza rozbieżności w orzecznictwie, lecz wynika ze stosowania art. 45 § 1 k.p. do różnych stanów faktycznych. Stosowanie prawa należy więc w pierwszej kolejności do sądu powszechnego. Inne znaczenie i treść ma art. 30 § 4 k.p., jednak jak zauważano nie na tym przepisie koncentruje się skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie ma też podstaw do twierdzenia, że oba przepisy wymagają wykładni ze względu na poważne wątpliwości w ich wykładni lub rozbieżności w orzecznictwie sądów. Nie są to nowe przepisy i mają swoje orzecznictwo oraz opracowania w doktrynie.

7. Reasumując skarżący we wniosku koncentruje się na ocenie rozstrzygnięcia w sprawie objętej skargą i można założyć że chodzi

o art. 45 § 1 k.p., jednak argumenty wniosku nie składają się na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98, 99 i 398²¹ k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.